

[Hanne Budtz.]

i Norge. Hvis man derimod har en mexikansk ægtefælle eller en ægtefælle fra et andet sted i verden, kan det foregå i København, hvilket jo er ulige lettere. Når det nu er bekræftet — og vi har ikke sagt noget imod det — at ministeriet er berettiget til at indgå sådanne aftaler i fremtiden, ville jeg dog henstille, at man for så vidt angår ægteskabssager ikke udvider kredsen af disse aftaler.

Der er det særlige nye, at en dom nu kan afsiges med den virkning, at skilsmissen eller separationen står ved magt, men at man ændrer vilkårene alene, hvad ministeren selv jo også flere gange har understreget betydningen af. Man kan altså anke vilkårene.

Jeg har flere gange tidligere nævnt over for ministeren i forbindelse med disse lovforslag, at det synes at være vanskeligt at få tredjeinstansbevilling i ægteskabssager, altså med andre ord tilladelse til at anke en sag, som allerede er bedømt i to instanser, i underret og landsret, til højesteret. Der er jævnlig behov for at søge en afgørelse ved højesteret om forældremyndigheden. Det er helt klart, at det afgørende er barnets tarv, men hvis nu underret og landsret har truffet forskellige afgørelser om forældremyndigheden — der kan også være behov for det, hvor ensartede afgørelser er truffet, hvor man f. eks. har set bort fra konkrete oplysninger fra børneværn og skole — kan der hyppigt være behov for en prøvelse ved højesteret. Nogle advokater er enige med mig i, at der i justitsministeriet synes at være en betydelig og af og til uforståelig tilbageholdenhed med hensyn til at give sådan tilladelse. Det kan også godt i sig selv være betænkeligt, at det er administrationen, der bestemmer, om en sag skal prøves judicielt endnu en gang. Det vil i hvert fald være betænkeligt, hvis der opstår en vis usikkerhed hos advokaterne og klienterne i en sådan sag, og hvis det er muligt, vil jeg bede justitsministeren om en udtalelse enten i dag eller ved en anden lejlighed.

Om de øvrige dele af hele lovkomplekset vil jeg blot bemærke, at der synes alt i alt at være sket betydelige fremskridt; ændringerne er hensigtsmæssige, og de er — det synes jeg ikke skal være nogen mangel ved dem — moderate.

Merete Bjørn Hassén: Forudsætningen for, at fem partier i dag i enighed kan anbefale folketinget at gennemføre en række ændringer i loven om ægteskabs indgåelse og opløsning, er jo justitsministerens tilsagn om at nedsætte en kommission, der samlet overvejer såvel denne lov som loven om ægteskabets retsvirkninger med henblik på ændringer, som samfundsudviklingen kan gøre påkrævet. Jeg synes, der er grund til at takke justitsministeren for tilsagnet om dette kommissionsarbejde, som jeg håber vil blive sat hurtigt i gang, og som alle jo også ønsker skal have et noget hurtigere forløb, end der er tradition for med hensyn til kommissionsarbejde her i landet.

Det har gennem det år, arbejdet med revisionen af ægteskabsloven nu har stået på under usædvanlig livlig opmærksomhed i befolkningen, været følt som et stort savn, at vi ikke samtidig havde loven om ægteskabets retsvirkninger til behandling. Det er mit håb, at den kommende kommission vil formå at samle disse to love til den helhed, som de jo udgør. De forventninger, der måtte næres til kommissionsarbejdet, bør dog ikke overskygge den kendsgerning, at de ændringer, der i dag forelægges folketinget som et fælles resultat af justitsministerens lovforslag og arbejdet i folketingsudvalget, er betydelige og på nogle punkter medfører omfattende ændringer, når loven træder i kraft til nytår.

Ophævelsen af ægteskabslovens forlovelseskapitel, som allerede har været omtalt et par gange, er jo en naturlig følge bl. a. af den udvikling, der bedre har betrygget den ugifte mors stilling i samfundet. I dag må vi også beskæftige os med at sikre den ugifte fars muligheder for at opfylde sine forpligtelser over for sit barn. Jeg tænker her på myndighedslovens ny bestemmelse om samkvemsretten og finder det glædeligt, at udvalgsarbejdet har kunnet give denne ret en sådan formulering, at det klart er barnets tarv mere end de voksnes rettigheder, der sættes i centrum. Dette er jo i øvrigt et gennemgående træk i flere af udvalgsarbejdets resultater.

Det har voldt visse kvaler at fastholde justitsministerens forslag om ægteskabsalderen med nedsættelsen på et år af ægteskabsalderen for mænd. Aldersproblemet har for mig at se sammenhæng med først og